

Sygn. akt

III AUa 1111/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **31 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Barbara Gonera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **31 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **W. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **29 sierpnia 2012 r.** sygn. akt **III U 441/12**

oddala apelację

Sygn. Akt III AUa 1111/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 kwietnia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił W. S. ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na stanowisko komisji lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z 30 marca 2012r. uznała wnioskodawczynię za zdolną do pracy.

W. S. zakwestionowała decyzję w odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty.

Podniosła, że stan zdrowia i liczne dolegliwości uniemożliwiają jej podjęcie pracy zarobkowej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 29 sierpnia 2012r. oddalił odwołanie.

W podstawie swojego rozstrzygnięcia Sąd ten przywołał ustalenia dokonane na podstawie uzyskanej opinii biegłych sądowych lekarzy z zakresu kardiologii i psychiatrii, którzy uznali, że skarżąca nie jest co najmniej częściowo niezdolna do pracy.

W konkluzji uznał, że W. S. nie spełnia wszystkich warunków wymienionych w art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i stąd jej roszczenie o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie zasługuje na uwzględnienie.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia Sąd powołał art. 477 14 § 1 kpc.

W. S. skierowała od powyższego wyroku apelację do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, wnosząc o jego zmianę przez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuciła dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznie z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że nie jest niezdolna do pracy zarobkowej, podczas gdy jest w stanie po przebytych zawale mięśnia serca, stabilnej choroby niedokrwiennej serca i nadciśnienia tętniczego.

Podkreśliła, że nie ma siły fizycznej, cierpi na otyłość oraz została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja W. S. jest całkowicie nieuzasadniona i w związku z tym podlega oddaleniu, bowiem wbrew podniesionym w niej zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wyrok Sądu Okręgowego jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Stan sprawy przedstawia się następująco:

Decyzją z 14 lipca 2009r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2009r. do 30 czerwca 2011r. Podstawą wydania tej treści decyzji było orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, który stwierdził, że skarżąca jest częściowo, okresowo niezdolna do pracy.

Prawo do świadczenia dwukrotnie było przedłużane – w związku z utrzymującą się częściową niezdolnością do pracy – ostatecznie do 31 stycznia 2012r.

Po rozpoznaniu kolejnego wniosku o ustalenie prawa do renty na dalszy okres, organ rentowy, po uzyskaniu orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją odmówił prawa do świadczenia.

Sąd Okręgowy rozpoznając odwołanie wnioskodawczynie, poddał kontroli uzyskany w postępowaniu administracyjnym dowód w postaci orzeczenia komisji, przeprowadzając dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy kardiologa i psychiatry.

Dokonując następnie oceny wiarygodności i mocy dowodu, nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i nie była to ocena dowolna.

Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu I instancji poprzedzone oceną materiału dowodowego w pełni podziela i akceptuje.

Słusznie bowiem Sąd Okręgowy stwierdza, że opinia biegłych jest wiarygodna i była wystarczająca dla należytego wyjaśnienia sprawy.

Z opinii biegłych wynika, że rozpoznane u wnioskodawczynie schorzenia, takie jak stabilna choroba niedokrwienna serca, przebyty zawał serca w 2009r. - leczony angioplastyką i wszczepieniem stentu, nadciśnienie tętnicze bez powikłań narządowych oraz zaburzenia depresyjno – lękowe, z uwagi na stopień ich zaawansowania, nie czynią skarżącą co najmniej częściowo niezdolną do pracy.

Biegli wyjaśnili, że wnioskodawczynie jest w bardzo dobrym stanie klinicznym, jest wydolna krążeniowo i oddechowo. Biegły psychiatra dodatkowo zwrócił uwagę, że reaktywne zaburzenia depresyjno – lękowe nie zaburzają sprawności organizmu w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy.

W. S. do wydanej w postępowaniu przed Sądem I instancji opinii biegłych nie wniosła żadnych zastrzeżeń, złożona przez nią apelacja zastrzeżeń pod adresem opinii biegłych także nie zawiera.

Zarzucając Sądowi I instancji dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego skarżąca twierdzi, że niezdolność do pracy nadal się utrzymuje.

W ocenie Sądu Apelacyjnego twierdzenie to jest nieuprawnione i stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, które mają pełne potwierdzenie w wynikach postępowania dowodowego.

Bez wpływu na ocenę spornej w sprawie kwestii pozostaje uzyskanie przez skarżącą orzeczenia o umiarkowanych stopniu niepełnosprawności, a to z tego względu, że nie w każdym przypadku niepełnosprawność w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej pokrywa się z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zaliczenie do stopnia niepełnosprawności związane jest ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych i nie są to pojęcia tożsame.

Dodać wreszcie należy, że wnioskodawczynie podczas kolejnych badań przez lekarza orzecznika ZUS uznawana była za częściowo, okresowo niezdolną do prac, co oznacza, że według wiedzy medycznej istniały rokowania odzyskania zdolności do pracy (art. 13 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998r.) a co znalazło potwierdzenie w przedmiotowym postępowaniu.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny dzieląc ocenę faktyczną i prawną sprawy dokonaną przez Sąd Okręgowy apelację jako niezasadną oddalił stosownie do art. 385 kpc.